

til alle Kommuneskolernes Børn. Det vilde være trist, om Københavns Friskolebørn og Provinskommuneskolernes Børn skulde miste den Adgang, de hidtil have haft, til at kunne faa fri Rejse paa Statsbanerne i Ferietiden. Det er det Middel — og det eneste, som gives — ved Hjælp af hvilket de kunne opnaa en behagelig Ferie.

Den højtærede Justitsminister gav mig et i Formen velvilligt, men som jeg synes i Realiteten ret køligt Svar paa den Henvendelse, jeg rettede til ham angaaende de vanrøgtede og hjemløse Børn. Den højtærede Justitsminister sagde, hvad der naturligvis er rigtigst, at det ikke er en Sag, man saadan kan løbe til, det er en Sag — ytrede den højtærede Justitsminister — hvor man ikke uden videre kan fremlægge det Forslag, som Børnekommissionen har udarbejdet, paa Tingets Bord; man maa overveje denne Sag meget nøje. Ja, det er givet, men jeg haaber, at den højtærede Justitsministers Lovforslag maa komme til at vise den virkelige Villie, som man fra Ministeriets, fra Regeringens og fra Venstrereformpartiets Side har til at løse denne meget vigtige Sag.

Min Tale forleden om de vanrøgtede Børn har jo faaet en sørgelig Aktualitet. For nogle Dage siden ihjelbrændte et Par Husmandsbørn oppe i Dronninglund Sogn i Nordjylland. I den Anledning blev det oplyst, at Moderen havde været ude fra Kl. 9 Formiddag til Søstersladder. Der oplystes endvidere, at dette Hjem var Tilholdssted for alt Bundfald der paa Egnen. I dette Hjem kom „Boel-Hanne“, „Bitte Laurits“ og flere lignende Personer. I dette Hjem var der født 14 Børn op; enten vare de døde i en tidlig Alder, eller de vare endte som daarlige Individuer. Faderen har gentagende været straffet for Mishandling af Børnene; en af Sønnerne er straffet for Omgang mod Naturen; et Par af Børnene ere anbragte paa Opdragelsesanstalter. Alt dette viser, at dette Hjem i Virkeligheden har været en moralsk Smittekilde for hele Egnen. Myndighederne have aabenbart forsømt deres Pligt. Det er meget muligt, at det er økonomiske Hensyn, som have medvirket til, at Sogneraadet ikke her har gjort, hvad der var dets Pligt, men saa meget mere opfordrer denne Begivenhed og lignende Forsømmeligheder fra Sognekommunernes Side Staten til at tage den økonomiske Side af denne Sag i sin Haand.

Den højtærede Justitsminister sagde i

Forbindelse med denne Sag, at det var ofte hjerteskerende Scener, som udsplilledes, naar et Barn skulde tages fra en Moder, som førte et utugtigt Levned, eller som vitterlig førte et Levned, der var forargeligt i den offentlige Menings Øjne. Den højtærede Justitsminister syntes ogsaa, at man maatte se Sagen fra en saadan Moders Standpunkt. Jeg giver ham fuldkommen Ret i, at Spørgsmaalet om Berøvelse af Forældremyndigheden baade bør ses fra Barnets, Samfundets og Forældrenes Standpunkt. Men hvor Faderen eller Moderen vitterlig mishandler deres Børn, det være nu fysisk, moralsk eller sjæleligt, der bør Hensynet til Barnet og Hensynet til Samfundet være det afgørende, og man bør ikke af falsk Sentimentalitet eller en vis Øllebrødsbarmhertighed lade sig forlede til at lade Børnene blive hos de vedkommende Forældre; det vil hævne sig paa Samfundet selv, om man gør det. Den højtærede Justitsminister nævnede et Tilfælde, hvor en socialdemokratisk Redaktør skulde have skrevet et saadant Andragende for en Kvinde, der var bleven berøvet Myndigheden over sit Barn, fordi hun førte et utugtigt Levned. Det er meget muligt. Den højtærede Justitsminister oplyste ikke, hvem det var. Men hvorfor skulde ikke en socialdemokratisk Journalist kunne gøre sig skyldig i Fejl, og hvorfor skulde han ikke ogsaa kunne lade sig vildlede af saadanne hjerteskerende Scener, der opstaa, naar en Moder skal berøves sit Barn, fordi hun behandler det ilde? I Reglen kunne de paagældende Forældre ikke selv indse — fordi de selv ere slet opdragne og ikke have den samme Moral som andre — at de bære sig slet ad over for Børnene, og en saadan Moders Klage kan jo virke vildledende over for den ene, som over for den anden.

Naar Justitsministeren i den Forbindelse ytrede, at jeg havde gjort mig fortjent ved en Gang imellem, desværre, sagde Ministeren, kun i faa Tilfælde, at sige mine Meningsfæller Sandheden, saa kan jeg ikke kvittere med at sige det samme om den højtærede Justitsminister. Jeg ved aldrig af, at han har sagt sine Meningsfæller eller rettere sine Standsfæller, dem der høre med til hans Kred, Sandheden. Jeg ved ikke andet, end at den højtærede Justitsminister, hver Gang, der har været Tale om de Folk, han repræsenterede, de Folk, som han hørte til, har smigret og rost dem. Jeg erindrer saaledes, at der var et Sagførermødeovre i Odense, hvor den højtærede Justits-